

Scénář (délka cca. 7 min.)

Teo:

Díky organizaci Post Bellum jsme mohli poznat zajímavou osobnost Prahy 10, pana Pavla Klineckého. 10. prosince 2015 nás provedl velice pěkným kostelem, ve kterém působí. Pak jsme měli možnost si s ním popovídat o jeho životě.

Pamětník 1:

00:03 – 00:18

Pavel Klinecký se narodil v roce 1954 v prosinci rodičům, kteří žili ve Strašnicích v Praze 10 a prožil tady vlastně větší část života.

Sváča:

Pan Klinecký se narodil do křesťanské rodiny jako druhé dítě. Tatínek byl pedagog, maminka úřednice.

Pamětní 2:

01:00 – 01:03, 01:10 – 01:25

Žili jsme od počátku jako rodina křesťanská. Důležitý je že tenkrát to křesťanství bylo mnohem samozřejmější než dneska, ale i pro rodiče to byla spíše formalita do jejich 27 let kdy to křesťanství našli jako základní životní orientaci. Jak to s náboženstvím vlastně má být.

Alkáč:

Už od mládí pan Klinecký vnímal nástrahy režimu vůči náboženství. Doma měli ke křesťanství otevřený vztah, ale na veřejnosti se to muselo utajovat. Pokud se o členství k církvi mluvílo veřejně, znamenalo to nemalé problémy. I proto nás překvapilo, že se v dospělosti rozhodl pro studium na teologické fakultě a následně i pro profesi faráře.

Pamětník 3:

01:33 – 02:01, 02:40 – 02:50, 03:40-04:13

Tatínek jako kantor v padesátých letech to měl těžký. I když byla náboženská svoboda na papíře, tak ve skutečnosti nebyla. Všelijaký orgány jako uliční výbory, domovní výbory sledovali, kdo chodí do kostela kdo ne. První věc he tohle, a kdyby byl otec větší aktivista tak může být další problém, že ho vůbec nezaměstnají jako v oboru. Jediný, co mu dají je lopata.

Miky:

Pan Klinecký absolvoval základní vzdělání, pak studoval průmyslovku, která ho vůbec nebavila. V tomto období také prožíval srpen 68, tedy okupaci ruskými vojsky a našel spoustu kamarádů a uplatnění v místním evangelickém sboru. Kvůli vojenské službě rok studoval na automechanika. Zde si uvědomil, že chce studovat teologii. Podání přihlášky se neobešlo bez problémů, dostal velice špatný posudek.

Pamětní 4:

29:00 – 29:23, 29:50 – 30:05

Vedoucí výchovy učňů v národním podniku mototechna byl bejvalej plukovník vyhozenej z armády, kterej mi napsal takovej posudek, že by si ode mě pes kůrku nevzal.

Teo:

Se špatným posudkem se pan Klinecký nechtěl smířit, a tak mistrovi řekl:

Pamětník 5:

32:19-32:29

Podívejte se, já chci studovat teologii, já chci být farář. Já tu práci dost slušně znám, myslím si, že tam můžu udělat dost užitečného pro lidi a vy mě nutíte, abych byl špatný automechanik, protože mě ta práce nebaví a nějak zvlášť mi nejde. Takže jsem v 75tém roce přerušil učební poměr a nastoupil jsem v září na teologickou fakultu.

Alkáč:

Studium ale mělo i stinnou stránku. Studenty sledovala tajná policie – Stb a často chodili na výslechy. Přímo pan Klinecký u výslechu nikdy nebyl, ale věděl, co říci v případě, že by k výslechu byl pozván a také, jaké by u výslechu dostal otázky.

Pamětník 6:

33:50-34:12, 34:31-34:40

Na fakultě bylo krásně, ale věděli jsme i tam, že tlak bolševika je silnej a vždycky někoho získaj. Dalo se počítat, že z 10ti lidí jeden je jejich.

Sváča:

Po dokončení studia pan Klinecký vystřídal několik zaměstnání. Nakonec ještě v době komunismu se stal evangelický farářem na Praze 10, kterým je dodnes. S komunistickým režimem zásadně nesouhlasil, možná i proto se s manželkou přidali k lidem okolo Charty 77, kterou se snažil rozšiřovat mezi ostatní občany. Během této doby se seznámil s Václavem Havlem, také se účastnil soudního procesu s kontroverzní skupinou Plastik people, což bylo dost nebezpečné.

Pamětník 7:

49:58 – 50:25, 50:48 – 51:45

Co já jsem rozepsal s manželkou Milenou jsme zničili dva psací stroje. Když byl proces s platikama, Sváča byl kamarád, tak jsme tam byli celý tři dny. Byli tam kamery, jediný co jsme dělali, když jsme procházeli pod kamerama, tak jsme si ohrnuli límec kabátu a schovali si ksichtíky, aby nás nečetli tak rychle. Já jsem tam byl na tvrdo celý tři dny na těch procesech s Milenou, která studovala konzervatoř, herectví a nikdy jsem nebyl u výslechu. Domovní prohlídku nikdy, žádnou. Ale počítali jsme s tím, spousta mých kamarádů ji měla, takže já jsem měl taky věci schované. Dobrou schovávačku mě naučil jeden kamarád, když jsem byl v Modřanech na faře, tak jsme topili uhlím, tak zahrabat to do uhlí. Věci mít v igelitovém pytli, všechny písemnosti důležitý, vzpomínky na osmašedesátej, dokumenty Charty 77. Mít to v balíčku, balíček dát do pytle, ten přelepít izolepou, vzít lopatu, odházet 10 lopat briket, to tam hodit a přikrejt.

Miky:

Jsme velice rádi, že jsme dostali příležitost takto zajímavou osobnost poznat a slyšet o tom, jak těžký byl život faráře v komunistické době. Na závěr bychom chtěli panu Klineckému poděkovat za rozhovor a za to, že nám vyprávěl příběh svého života.